

Pražské jaro zaznělo v katedrále

† artinů a Cherubini v podání **V. Smetáčka** • Glagolská mše se **Z. Košlerem**

V slunném sobotním odpolední přišlo si poslechnout festivalový koncert ve svatovítské katedrále přes 4000 posluchačů. Poskytla jim svou jedinečnou inspirující atmosféru a oni jí naopak odevzdali daň pochopením zhoršených akustických podmínek, daných mimořádnou výškou a kubaturou prostoru.

Letošní dramaturgie zvolila dvě díla, uplatňující Pražský mužský sbor FOK; sborový zvuk bez průraznosti ženských hlasů a v početním hlasovém obsazení jen o málo víc než polovičním (69) oproti velikosti smíšeného sboru, který by prostora tohoto chrámu potřebovala, prosazoval se ovšem ve zvukově vrcholových místech se značným omezením. Zvláště v Cherubiniho Requiem d moll — i když Symfonický orchestr hl. města Prahy FOK někde nekryl — namohl se v dramatickém Dies irae, ve velkorysé fuze Quam olim Abrahae a v jásavém Sanctus dostavit zvuk tak mocný, aby vytvořil potřebný výraznější kontrast. Naproti tomu měkké sborové partie s nízkou dynamikou — rozptýleny v monumentálním prostoru — vyznívaly až mysteriózně, zvláště

kouzelně v dojmavém závěru Polní mše B. Martinů a v Cherubiniho Requiem v podmanivě temném In-troitu, hlubokými smyčci jakoby potaženém černým flórem, i v něžných a převážně acappellových částech Graduale a Pie Jesu.

Obě díla prokázala vysoké hudební kvality: Martinů monumentalitou prostoty a dojemnou vahou citu, Cherubini svou dokonalou stylovou jednotou, řádem přesné a přítom lidsky přilnavé krásy. V. Zitek byl sboru, pečlivě připravenému M. Košlerem, v barytonovém sólu Polní mše zaujatým a přesvědčivým partnerem. Jako před dvěma lety, mohl být i tentokrát koncert v katedrále svěřen dirigentsky národním umělci dr. **V. Smetáčkovi**. Šťastní z jeho dobré zdravotní kondice viděli jsme ho u kormidla nemalého reprodukčního aparátu, dokonale rozumějícímu specifice uváděných děl, moudře zužujícího prostor pro akustická úskalí prostředí a nadevšecko vyzvedajícího krásu hudby, aby její lidský obsah byl každému srozumitelný. (še)

Za onemocnělého národního umělce J. Krombholce převzal obětavě nastudování a řízení koncertu Symfonického orchestru Čs. rozhlasu ve Smetanově síni Zdeněk Košler, jenž o tři dny dříve dirigoval koncert České filharmonie. Přes nabitý zkouškový plán se mu podařilo připravit koncert důstojným způsobem — a hlavně zachovat v programu Janáčkovu Glagolskou mši, která je jednou z dramaturgických opor letošního festivalu. Sukovo Zrání nahradila nejprve drobná Symfonie Es dur J. Myslivečka, jež by si zasloužila propracovanější provedení a v závěrečné větě usazenější tempo, a Serenáda D dur V. Nováka s nejlepší 3. větou, když v druhé byla především ve violoncellech znát intonační mánka. Janáčkovu vrcholné dílo mělo z většiny hledisek festivalové parametry. Košlerovi byl vedle orchestru oporou Pěvecký sbor Čs. rozhlasu, vedený sbormistrem M. Malým, z pěveckého sólového kvarteta (B. Sulcová, M. Mrázová, J. Zahradníček, J. Horáček) se lépe vedlo oběma ženským hlasům. Postludium varhaníka J. Hory bylo hráno snad až příliš rozvážně, vcelku však korespondovalo s celkovým pojetím, zdůrazňujícím spíše lyrickou zpěvnost než místa s dramatickými akcenty. (psk)